nejen oprávněn, nýbrž i povinen bdíti nad tím, zdali zcizení bylo vskutku provedeno, a shledal-li, že vlastník realisaci bezdůvodně odkládá, může jej k tomu přidržovati i tím způsobem, že stanoví dodatečně lhůtu okolnostem případu přiměřenou. Tím nepřipojuje k souhlasu podmínku novou, nýbrž formalisuje toliko podmínku, která jest souhlasu ke zcizení immanentní, a není tedy dodatečné stanovení přiměřené lhůty, do které povolené zcizení má se provésti, zasažením do práva vlastníkova.

Ježto pak na sporu jest jedině otázka, lze-li vůbec zásadní souhlas bez omezení časového udělený dodatečně vázati lhůtou ke splnění jeho podmínek, a otázku tu bylo zodpověděti kladně, bylo stížnost na opačném právním názoru založenou zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 5113.

Dávka z přírůstku hodnoty: * Zakládá vadu řízení, zruší-li zsv k dovolání nabyvatele, popírajícímu jak povinnost rukojemskou tak i správnost vyměření dávky, záruční platební rozkaz na dávku z přírůstku hodnoty pro nedostatky řízení pouze stran vyměření dávky, ponechá však záruční platební rozkaz v platnosti ve výroku o povinnosti rukojemské.

(Nález ze dne 11. listopadu 1925 č. 21.401).

Prejudikatura: Boh. 4390 adm.

Věc: Karel a Marie N. v H. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jím zamítnuta byla stížnost do záručného platebního rozkazu, zrušuje se provady řízení.

Důvody: Platebním záručním rozkazem z 22. listopadu 1923 vyměřena byla částkou 12.947 K 35 h dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti na základě trhové smlouvy z 30. září 1921 nabyvatelům a podotknuto v platebním rozkaze, že dávka byla předepsána zciziteli, že však na něm nemohla býti dobyta. K odvolání st-lů žal. úřad částečně vyhověl stížnosti a záruční rozkaz zrušil ku provedení nového řízení se st-li, naproti tomu však stížnost zamítnul, pokud popírá ručení st-lů za dávku; ke svému rozhodnutí připojil tyto důvody:

»Stížnost namítá, 1) že nedobytnost dávky na zciziteli není prokázána, 2) že případnou nedobytnost sám vyměřovací úřad zavinil, 3) že s nabyvateli nebylo provedeno ukládací řízení.

ad 1. Dle sdělení okr. soudu v Ř. nebyla pozůstalost pro nedostatek jmění projednávána. St-lé sice popírají, že žádné jmění nezbylo, avšak pro vyměřovací úřad musí býti směrodatné zmíněné usnesení pozůstalostního soudu. Také pokus dosíci zaplacení na dětech zůstavitelových vzhledem k tomu, co st-lé tvrdili v podání z 29. listopadu 1923, s výsledkem se nesetkal. Tím vyčerpal vyměřovací úřad veškeré možnosti vydobýti dávku. Podati žaloby a prováděti spory není vyměřovací úřad povinen, tím méně když strana nesložila žádnou jistotu, ze které by bylo lze hraditi náklady takových mimořádných kroků právních.

Ad 2. Důkaz, že vyměřovací úřad nedobytnost zavinil, musela by strana podati. Takového důkazu st-lé nepodali, nestačí poukázati na případné průtahy.

Ad 3. Po této stránce jest stížnost opodstatněna a zrušuje se proto záruční rozkaz k provedení nového řízení.«

O stížnosti směřující proti výroku, že se stížnost zamítá, pokud popírá ručení st-lů za dávku, uvážil nss toto:

Žal. úřad má za to, že splněny jsou veškeré podmínky pro ručební povinnost st-lů jako nabyvatelů a uznává zároveň, že nebylo s ručícími nabyvateli provedeno řízení, které musí předcházeti, nežli může býti vydán záruční rozkaz. Výrok, kterým se zjišťuje ručební povinnost nabyvatele, je však podstatnou součástí záručního rozkazu, neboť právě záručním rozkazem se dle dávk. řádu tato povinnost konkretisuje a formalisuje. Výrok takový však může býti vydán teprve, když bylo s nabyvatelem provedeno řízení, v němž mu musí býti poskytnuta možnost hájiti se také ve směru, že nejsou dány zákonné předpoklady pro vznik jeho závazku rukojemského. Uznává-li tedy žal. úřad ve svém výroku ad 3), že tu nebylo formálního základu nutného dle dávk. řádu k vydání záručního rozkazu proto, že nebylo řízení s nabyvateli provedeno, neměl z téhož důvodu také dostatečného podkladu pro svůj výrok, kterým zjišťuje rukojemskou povinnost st-lů.

Bylo proto rozhodnutí v této části dle § 6 zák. o ss zrušiti a bude důsledkem toho v řízení ukládacím nově zahájeném strana míti právo, uplatňovati veškeré námitky proti rukojemské povinnosti.

Č. 5114.

Dávka z přepychových bytů: * Okolnost, že se místnosti určené za kuchyni nepoužívá k přípravě pokrmů, nestačí ještě sama o sobě, aby vyloučila onu místnost z osvobození od dávky z přepychových butů dle § 1, odst. 3 lit. a) vzorných pravidel vydaných vl. nařízením č. 143/22.

(Nález ze dne 11. listopadu 1925 č. 21.402).

Věc: Městská obec v Ú. (starosta Dr. K. Schöppe) proti okr. správní komisi v Ú. o dávku z přepychových bytů.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem městské rady v Ú. z 28. prosince 1923 byla vyměřena MUDru U. dávka z přepychových bytů částkou 200 K za jednu přebytečnou místnost ve smyslu pravidel schválených zsv-em výnosem z 22. ledna 1923 na základě § 38 zák. z 12. srpna 1921 č. 329 Sb. Měst. zastupitelstvo odvolání Dra U. zamítlo, ježto ve výkaze st-l sám označil dva pokoje jako obývací a mimo to jest závažným, že se kuchyně dle jejího určení jako takové neužívá. Dalšímu odvolání osk vyhověla a platební rozkaz zrušila z těchto důvodů: »Dr. U. má v domě č. p. . . . 4 pokoje a jednu kuchyň pronajaty a označuje je v přiznání k vyměření obecní dávky následovně: Dva ordinační pokoje, dva obývací pokoje, jednu kuchyň. Poněvadž sám v bytě bydlí a nevede svoji vlastní domácnost, byla mu dle § 2 předpisů předepsána dávka z přespočetné místnosti. Uplatňuje, že skutečně potřebuje jedné místnosti jako čekárny,